

Paavalin Ensimmäinen kirje korinttilaisille 24

Kielillä puhumisesta

1.Kor. 14:6-20

Tervetuloa kuuntelemaan Alusta alkaen -ohjelmaa. Tätä nykyä käsittelemme Paavalin Ensimmäistä kirjettä korinttilaisille, sen lukua 14. Edellä Paavali on antanut ohjeita Korintin seurakunnalle. Hänen suurimpana huolenaan oli Korintin seurakunnan sisäinen eripura. Siellä oli eksytty sellaiseen hengellisyyteen, jossa kilpailtiin siitä, kuka oli fiksuin ja kenellä oli parhaat armolahjat. Tätä vastaan Paavali opetti, että tärkein Jumalan lahja on rakkaus. Vailla sitä mistään armolahjasta ei ole hyötyä.

Siitä huolimatta Paavali oli sitä mieltä, että myös armolahjat, kuten kielillä puhuminen ja profetoiminen olivat arvokkaita ja hyödyllisiä, ja niitä kannatti pyytää Jumalalta. Profetoiminen, eli kyky puhua Jumalan Hengen antamia kehotuksen ja lohdutuksen sanoja, oli arvokkaampi lahja kuin kielillä puhuminen. Tämä johtuu Paavalin mukaan siitä, että kielillä puhuva rukoilee Jumalaa sanoin, joita kukaan ei ymmärrä. Profetoiminen on paljon hyödyllisempää seurakunnalle, koska se rakentaa koko seurakuntaa, ei vain puhujaa itseään.

Mitä hyötyä?

Tätä asiaa Paavali alkaa seuraavaksi selittää tarkemmin.

Mitä hyötyä minusta on, veljet, jos tulen luoksenne ja vain puhun kielillä enkä välitä mitään ilmestystä tai anna teille tietoa, profetiaa tai opetusta? Samoinhan on elottomien soittimienkin laita, vaikkapa huilun tai lyyran. Miten huilulla tai lyyralla soitettu sävelmä voidaan tuntea, elleivät sävelet erotu toisistaan? Ja jos sotatorvesta lähtee epäselvä ääni, kuka valmistautuu taisteluun? Sama koskee teitäkin: ellette puhua selvää kieltä, kuinka teidän puhettanne voidaan ymmärtää? Sananne haihtuvat taivaan tuuliin. Niin paljon kuin maailmassa onkin kieliä, kaikki ne ovat ymmärrettävissä. Mutta ellen ymmärrä puheen merkitystä, olen puhujalle muukalainen, samoin hän minulle (1.Kor. 14:6-12).

Jälleen kerran Paavali ottaa itsensä havaintoesimerkiksi. Hänellä itsellään oli kielilläpuhuminen lahja, ja kertomansa mukaan hän käytti sitä enemmän kuin kukaan korinttilaisista. Mutta se, että Paavalista oli ollut jotain hyötyä korinttilaisille, se ei perustunut kielillä puhumiseen. Paavalin tuoma hyöty oli perustunut siihen, että hän oli puhunut korinttilaisille evankeliumia ymmärrettävin sanoin.

Sellainen puhe oli ollut *ilmestystä, tietoa, profetiaa* tai *opetusta*. Ne eroavat kielillä puhumisesta siinä, että ne koostuvat ymmärrettävistä sanoista ja lauseista.

Mutta mitä nuo ilmestys, tieto, profetia ja opetus ovat? Nykyisin sellaista edustaa ainakin Raamatun ääneen lukeminen. Raamattuhan on ”ilmestyksen sanoja”, profetallisia sanoja, jotka ovat syntyneet

Pyhän Hengen vaikutuksesta. Paavalin aikaan Raamatun teksti oli harvinaista. Oli hyvin tärkeää, että joku muisti Vanhan testamentin tekstejä ja osasi kertoa, kuinka ne puhuivat Jeesuksesta. Uutta testamenttia ei tuossa vaiheessa vielä ollut. Mutta varmasti oli olemassa suullista perimätietoa Jeesuksesta ja hänen opetuksistaan. Oli tietoa kristillisen uskon sisällöstä. Sellaista oli Paavalilla itsellään ja hän oli muitten apostolien tavoin välittänyt sitä seurakunnissa eteenpäin.

Nykyisin meillä on kaikkea tuota, ja vielä enemmän. Meillä on apostolinen ja profeetallinen sana Raamatussa. Meillä on katekismuksessa tiivistettynä kristillisen opin ydin, eli se, mitä Jumala on tehnyt hyväksemme Jeesuksessa ja mitä hän tahtoo meiltä. Mutta sen lisäksi seurakunnissa tarvitaan ihmisiä, jotka osaavat puhua tuon kirjoissa olevan ilmestyksen, tiedon, profetian ja opetuksen sanat seurakuntalaisille ymmärrettävässä muodossa, sellaisessa, joka ottaa kantaa heidän elämässään ja jumalasuhteessaan kohtaamiinsa haasteisiin ja kysymyksiin.

Sitä mm. me tässä ohjelmassa yritämme. Emme puhu kielillä, vaan puhumme sanoja, jotka ainakin yrittävät olla ymmärrettäviä. Kuulijoiden tehtäväksi jää arvostella puhumaamme sanomaa, että onko se Raamatun mukaista. Kuuluuko siinä se pelastus, jonka Jeesus Kristus on tullut maailmaan tuomaan?

Samaa Paavali vaati Korintin seurakunnan jäseniltäkin. Heidän seurakunnan kokouksensa olivat ilmeisesti luisumassa sellaisiksi ekstaattisiksi happeningeiksi, jossa puhuttiin paljon kielillä, mutta kukaan ei ymmärtänyt, mitä sanottiin. Tätä Paavali vertaa sellaiseen musiikki-instrumentin soittoon, jossa ei ole toisistaan erottuvia säveliä; tai sitten muukalaisten eli barbaarien puheeseen, joka kuulosti jokseenkin siltä, kuin ”bar-bar-bar” -tavujen toistelu.

Tässä yhteydessä ”barbaari” oli aika järisyttävä ilmaisu korinttilaisille! He olivat kuvitelleet, että heillä oli seurakunnassaan hyvin hengellinen meininki. Olihan runsas kielillä puhuminen luonut seurakunnan kokouksiin pyhän ilmapiirin, jossa Henki ilmeni kovaäänisenä mysteeripuheena. Mutta nyt Paavali kuittasi sen sanomalla, että siitä oli yhtä paljon hyötyä kuin barbaarien bar-bar-bar -höpinästä, jota kukaan ei käsittä!

Kielillä puhumisen tulkkaus

Kun te nyt kerran tavoittelette henkilähjoja, pyrkikää saamaan niitä runsain määrin seurakunnan rakentamiseksi. Sen, joka puhuu kielillä, on siksi rukoiltava itselleen myös tulkitsemisen kykyä. Jos näet rukoilen kielillä, minun henkeni rukoilee mutta ymmärrykseni jää hyödyttömäksi. Mitä tämä siis tarkoittaa? Minun tulee rukoilla hengelläni, mutta myös ymmärryksellä; minun tulee laulaa kiitosta hengelläni, mutta myös ymmärryksellä. Jos kiität Jumalaa vain hengelläsi, miten paikalla oleva ulkopuolinen voi sanoa kiitokseesi aamenen, kun hän ei ymmärrä mitä sanot? Sinä kyllä kiität hyvin, mutta ei tuo toinen siitä hyödy. Minä puhun kielillä enemmän kuin kukaan teistä, ja siitä kiitän Jumalaa. Jotta voisin opettaa muitakin, haluan seurakunnassa silti puhua mieluummin viisi ymmärrettävää sanaa kuin tuhansia hurmoskielen sanoja (1.Kor 14:13-19).

Oleennaista seurakunnan kokoontumisissa on siis se, että niissä yhteisö rakentuu hengellisesti. Kielillä puhuminen ei sitä tee. Siitä on hyötyä vain kielillä puhujalle itselleen. Jotta hänen lahjastaan olisi hyötyä koko seurakunnalle, hänen pitää saada Jumalalta sellainen armolahja, että hän kykenee tulkkamaan muille puhumaansa käsittämätöntä kieltä, kertomaan sen sisältö.

Oletko sinä joskus ollut tilanteessa, että tällaista olisi tapahtunut? Että henkilö olisi tulkannut muille sitä, mitä on ensin puhunut kielillä?

Rukoileminen hengellä

No entä mitä tämä tarkoittaa: ”Jos näet rukoilen kielillä, minun henkeni rukoilee mutta ymmärrykseni jää hyödyttömäksi? - - Minun tulee rukoilla hengelläni, mutta myös ymmärryksellä; minun tulee laulaa kiitosta hengelläni, mutta myös ymmärryksellä.”

Se tarkoittaa sitä, että Paavalin ihmiskäsityksessä ihminen on kokonaisuus, jonka eri aspekteja ovat henki (*pneuma*) ja ymmärrys (*nous*).

Henki on ihmisen syvin puoli, se millä ihminen on tekemisissä Jumalan kanssa, on hänen edessään. Ihmisen henki ei ole ainakaan kaikilta osiltaan tietoista ja ymmärrettyä olemista; eihän Jumalaa kukaan pysty käsittämään. Tästä ihmisen puolesta kristityt mystikot puhuvat esimerkiksi ”sielun kipinä” tai ”ymmärtämättömyyden pilvenä”. Luther vertaa sitä pimeyteen, joka vallitsi Jumalan liiton majan kaikkein pyhimmässä osassa, siellä, missä liiton arkki oli. Tai ehkä tätä ihmisen sisimmän aspektia voi sanoa ”sydämeksi” tai ”omaksitunnoksi”. Omatunto ei ole pohjimmiltaan ymmärrystä, vaan sen yli menevää luottamusta ja lepoa Jumalassa. Tai sitten epämääräistä syyllisyyttä, jos jumalasuhte ei ole kunnossa

Paavalin mukaan kielillä puhuminen käyttää oikeastaan vain tätä ihmisen sisimmän henki- aspektia. Siinä ihminen puhuu Jumalalle; on ihan aidosti ja syvästi hänen edessään kiittämässä, ylistämässä ja anomassa; siitäkin huolimatta, että hän ei ymmärryksellään tajua, mitä hän noilla sanoillaan pyytää. Ja siitä huolimatta hän on omana itsenään Jumalan edessä.

Paavali on sitä mieltä, että tällainen rukoilu on ihmisen oman jumalasuhteen kannalta hyödyllistä. Siksi hän sanoo: ”Minä puhun kielillä enemmän kuin kukaan teistä, ja siitä kiitan Jumalaa.” Ja onhan se aivan ymmärrettävää, että asia on näin. Jumalasuhte ei ole mikään ymmärtämissuhde, jossa me pystyisimme käsittämään Jumalan. Kyse on pikemminkin siitä, että hänen Henkensä on hengessämme, vaikuttaa meissä, rakastaa meitä. Ja me olemme siitä kiitollisia. Tai sitten hädissämme ja pyydämme apua. Tätä Paavali tarkoittaa sanoessaan: ”Minun tulee rukoilla hengelläni.”

Rukous on vajavaista, jos ihminen ei sydämensä sisimmässä seiso Jumalan edessä ja anna henkensä rukoilla yhdessä Jumalan Hengen kanssa. Rukous Hengessä on jokaisen kristityn etuoikeus. Vaikka hän ei omaisi kielillä puhumisen armolahjaa, Jumalan Henki rukoilee hänessä ”sanattomin huokauksin”. Paavali kirjoittaa tästä asiasta Roomalaiskirjeen luvussa 8.

Myös Henki auttaa meitä, jotka olemme heikkoja. Emmehän tiedä, miten meidän tulisi rukoilla, että rukoilisimme oikein. Henki itse kuitenkin puhuu meidän puolestamme sanattomin huokauksin. Ja hän, joka tutkii sydämet, tietää mitä Henki tarkoittaa, sillä Henki puhuu Jumalan tahdon mukaisesti pyhien puolesta (Room. 8:26-27).

Rukoileminen ymmärryksellä

Paavalin mukaan kristitty ihminen ei kuitenkaan ole pelkästään henki. Ihmisessä on myös ruumis, ja sen ohella tietoinen mieli eli ymmärrys (*nous*).

Tästä kertoo vaikkapa se, että kristityn jumalasuhte ei ole pelkästään sanatonta. Uskolla on kohde, Jeesus Kristus ja se, mitä hän on tehnyt puolestamme: syntynyt, elänyt, opettanut, kuollut, ylösnoussut jne. Usko on turvautumista häneen. Uskolla on sisältö, joka voidaan ilmaista sanoilla, jotka kertovat siitä, kuka Jumala on.

Tämä koskee myös rukoilemista. Siksi Paavali sanoo: ”Jos näet rukoilen kielillä, minun henkeni rukoilee mutta ymmärrykseni jää hyödyttömäksi? - - Minun tulee rukoilla hengelläni, *mutta myös ymmärryksellä*; minun tulee laulaa kiitosta hengelläni, *mutta myös ymmärryksellä*.”

Käsittääkseni Jumala ei tykkää siitä, jos ihmisen rukouselämä on pelkkää käsittämätöntä höpinää, tai jonkin sellaisen ulkoa opitun litanian toistamista, jota rukoilija ei tarkoita. Isä haluaa, että vaikka hänen lapsensa välillä ovat hänen edessään jokeltelevia vauvoja, he kuitenkin olisivat joskus edes vähän aikuisia ja rukoilisivat häntä sanoin, joita oikeasti tarkoittavat. Siksi ihmisen ei hengellisessä elämässään pidä käyttää ainoastaan henkeään (*pneuma*) vaan myös ymmärrystään (*nous*).

Minusta tämä käy ilmi myös Jeesuksen opettamassa rakkauden kaksoiskäskyssä:

Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäimestäsi ja koko sielustasi, koko voimallasi ja koko ymmärrykselläsi, ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi (Luuk. 10:27).

Jumalaa tulee siis rakastaa paitsi koko sydämellä, myös koko ymmärryksellä. Jos omaa kielillä rukoilemisen armolahjan, voi kyllä harrastaa rukousta siten, ettei ymmärrä rukoilemaansa. Mutta se ei voi olla ainoa rukoustapa. Pitää rukoilla myös ymmärtäen, mitä sanoo.

Seurakunnan kokoontumisissa kielillä rukoilemista ei tule harrastaa ollenkaan. Miksi? Siksi, että se ei rakenna seurakuntaa, vaan pikemminkin hämmentää ja pelottaa. Siksi Paavali sanoo, että on tärkeämpää puhua muiden kuulleen ”mieluummin viisi ymmärrettävää sanaa kuin tuhansia hurmoskielen sanoja.”

Sovellus ylistämisestä

Voisiko tätä Paavalin opetusta soveltaa sellaiseen joissain nykyisissä seurakunnissa tapahtuvaan asiaan kuin ylettömään Jumalan *ylistämiseen*? Ehkä voisi.

Joittenkin vapaitten suuntien tai karismaattisten seurakuntien jumalanpalveluksista suurin osa voi olla ylistyksen laulamista. Siinä on vahvana mukana tuo puoli ihmistä, jota Paavali nimittää ihmisen ”hengeksi” (*pneuma*). Ylistyksessä ymmärrys (*nous*) jätetään usein ns. ”narikkaan”. Saatetaan laulaa kahta tai kolmea ylistyslaulun säettä vaikkapa 20 minuuttia putkeen, toistaa Jeesukselle vaikkapa ”sä suuri oot” tai sitten englanniksi ”Thou art great”, kädet pystyssä ja yksinkertaisen melodian ja rytmin tahdissa. Ei siinä paljon *nous* pelitä! Tajuaahan ihminen ja varmasti myös Jumala vähemmälläkin, että ”Thou art great”!

Eihän siinä mitään pahaa ole. Mutta jos suurin osa jumalanpalveluksesta on tällaista, niin siinä kyllä jää se puoli aika vähäiselle, mistä Paavali sanoo: ”Minun tulee rukoilla myös ymmärryksellä; minun tulee laulaa kiitosta myös ymmärryksellä.” Ja varsinkin jos tällaiseen jumalanpalvelukseen yhdistyy sellainen piirre, että Raamattua luetaan kolme lausetta ylistyksenjohtajan kännykästä ja sitä sitten kommentoidaan neljällä lauseella, ja sitten taas jatkuu ylistysmantrojen laulaminen.

Sellaista jaksaa aikansa. Mutta sellaiseen puutuu ja suuri osa ihmistä jää paitsioon. Ei toteudu se, että Jumala saisi kohdata meidät sanansa ja sen opettamisen kautta. Ja myös ehtoollisen sakramentin kautta.

Sellisestä seurakuntaelämästä Paavali ehkä sanoisi, niin kuin sanoi korinttilaisille: ”Veljet, älkää olko ajatuksiltanne lapsia. Pahuudessa olkaa kehittymättömiä, ajattelussanne aikuisia.” (1. Kor 14: 21)